

2026/02/22 – Τυρινής

«Εάν αφήτε»

Δύσκολη η πόρτα.

Χρειάζεται να περάσουμε όμως.

Δικαιολογίες δεν χωρούν.

Ελαφρυντικά δεν ευσταθούν.

Συνήθως νομίζουμε ότι η συγχώρεση είναι απλώς το να μην θέλουμε να κάνουμε κακό στον άλλον. Να μην του κρατούμε κακία.

Συλλαμβάνουμε συχνά τους εαυτούς μας σε μια παθητική ομολογία. Διακηρύττουμε, πως δεν θέλουμε να κάνουμε κακό στον άλλον. Έχουμε ξεχάσει μάλιστα(;) αυτό που εκείνος μας έκανε.

Εμείς επιμένουμε, πως δεν θέλουμε να εκδικηθούμε τον άλλο. Τον αγαπούμε όμως; Σε δεδομένη στιγμή, θα τον βοηθήσουμε; Θα του συμπαρασταθούμε; Θα τον στηρίξουμε; Ή, ακόμα πιο πέρα. Θα τον αγαπήσουμε; Θα του δώσουμε χώρο στην ύπαρξή μας;

Η λέξη συγχωρώ σημαίνει τούτο. Χωρώ παίρνοντας τον ίδιο χώρο με τον άλλο. Τον παίρνω στον ίδιο χώρο της ύπαρξής μου. Της καρδιάς μου. Του περιβάλλοντός μου.

Ο κάθε άνθρωπος χαράσσει τα δικά του όρια. Τα οικογενειακά. Τα φιλικά.

Τα ζώα συνήθως προστατεύουν το χώρο τους. Και επιτίθενται στον εισβολέα.

Έτσι και ο άνθρωπος περιγράφει τα σύνορά του. Τα υπερασπίζεται. Θυσιάζεται μερικές φορές, για αυτά.

Όλα τούτα προκύπτουν στον κόσμο μέσα. Ο κόσμος; Δεν είναι παραχώρηση από τον Θεό; Κι όμως, πολλές φορές εκτοπίζουμε τους ανθρώπους. Τους κάνουμε αποσυναγώγους. Τους απορρίπτουμε.

Η Χάρη του Θεού όμως έρχεται και προβάλλει μια άλλη οπτική. Να χωρέσουμε τους απορριφθέντες. Να τους περιλάβουμε στο χώρο τον δικό μας. Μετόχους να τους κάνουμε. Και κοινωνούς όλων των αγαθών της ζωής. Κοινωνούς της καρδιάς μας.

Δύσκολο, αληθινά, τούτο το πράγμα. Είμαστε διατεθειμένοι, κάποτε, για κάποια μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης. Ως εκεί όμως. Τίποτε παραπάνω.

Κάποιος βέβαια θα πει ακόμα πως χρειάζονται κάποια όρια. Κάποιοι τύποι. Οι οποίοι όμως προστατεύουν την ουσία. Δεν την καταπατούν.

Τι θα γίνει, αν δεν συγχωρήσουμε τους άλλους;

Εύκολη απάντηση. Δεν θα συγχωρηθούμε από τον Θεό. Έχουμε δηλαδή, θα ρωτήσει κάποιος, σκοπιμότητες; Συμφεροντολογισμούς;

Η άποψή τούτη δεν ισχύει. Το όλο ζήτημα αλλιώςτικά πρέπει να τεθεί. Για να ανήκεις κάπου, πρέπει να τηρείς μερικές προϋποθέσεις. Αν τις αγνοήσεις, δεν θα μπορείς να τις επικαλεστείς. Ή ακόμη, να στηριχθείς σε αυτές. Θέμα συνέπειας λοιπόν προκύπτει για τον καθένα. Και πάντα σε πλαίσια ελευθερίας. Εξαναγκασμοί δεν χωρούν.

Η πρόσκληση (που είναι και πρόκληση) λοιπόν είναι:

- Θέλεις; Έλα.
- Τις προϋποθέσεις; Τις τηρείς; Αν όχι, δεν μπορείς να προχωρήσεις.

Είναι θέμα μιας καθαρής συμφωνίας.

Καλείται λοιπόν ο άνθρωπος να σκεφθεί. Που θα στραφεί τελικά;

Θέλει να πάει;

Ο Θεός θέλει να πάει ο άνθρωπος. Απαρέγκλιτα θέλει να σωθεί ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος θέλει;

Ιδού η Ρόδος λοιπόν...

+ ο π. Γ.